

РЕШЕНИЕ

№ 6319

гр. София, 18.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.10.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова

Луиза Христова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **5553** по описа за **2013** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно -процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. Ц. К., с Е. и адрес [населено място], [улица], против решение на Софийски районен съд от 04.04.2013г., наказателно отделение, 94 - ти състав постановено по н.а.х.д. № 14312 по описа на съда за 2012 година.

Жалбоподателят обжалва решението на Софийски районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление № 84649 от 16.08.2011г., издадено от зам. началник отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, в частта, в която на М. Ц. К. на основание чл. 182, ал. 1, т. 3 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание: „глоба" в размер на 100 лева за извършено нарушение по чл. 21, ал.1 от ЗДвП и е отменил наказателното постановление в частта, в която на М. Ц. К. на основание чл. 185 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание: „глоба" в размер на 10 лева за извършено нарушение по чл. 157, ал. 6 от ЗДвП. Излага твърдение, че така постановеното решение е незаконосъобразно и неправилно. Твърди, че съставения акт за установяване на административно нарушение няма обвързваща доказателствена сила в съдебното производство. На следващо място сочи, че

издаденото наказателно постановление е съставено в нарушение на разпоредбите на чл. 57, ал. 1, т. 4, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Счита, че не е ясен приложимия закон и едногодишния давностен срок за издаване на наказателното постановление е изтекъл. Моли съдът да отмени решението на Софийски районен съд и да постанови съдебен акт, с който да отмени процесното наказателно постановление. В проведеното пред настоящата инстанция съдебно заседание, касаторът или процесуалният му представител не са се явили и не изразяват становище по същество на жалбата.

Ответникът по касационната жалба, чрез юриконсулт П., изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба и счита, че решението на въззивния съд следва да се потвърди като правилно и законосъобразно.

Прокурорът от СГП, който участва в съдебното производство дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Пред съдебната инстанция не е направено искане за събиране на доказателства и такива не са приети.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди, както наведените касационни основания, така и тези по [чл. 218, ал. 1 и ал. 2 от АПК](#), намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

Със съдебно решение на Софийски районен съд от 04.04.2013г., наказателно отделение, 94 състав, е потвърдено наказателно постановление № 84649 от 16.08.2011г., издадено от зам. началник отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, в частта, в която на М. Ц. К. на основание чл. 182, ал. 1, т. 3 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание: „глоба” в размер на 100 лева за извършено нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и е отменено наказателното постановление в частта, в която на М. Ц. К. на основание чл. 185 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание: „глоба” в размер на 10 десет лева за извършено нарушение по чл. 157, ал. 6 от ЗДвП.

В законоустановения срок е подадена касационната жалба от М. Ц. К., който е процесуално легитимирано лице, поради което жалбата му е процесуално допустима. Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал като доказателства показанията на актосъставителя Т. и свидетеля по акта М., както и писмените доказателства от административната преписка.

Въз основа на събраните доказателства е прието за установено, че на 04.08.2011г. около 10.56 часа в [населено място] по ул. "202-ра" с посока на движение [улица]към надлез „Надежда” жалбоподателят управлявал „Мерцедес” ДК [рег.номер на МПС] , като засечената от автоконтрольорите скорост на движение след бензиностанция „Ш.” била 77 км/час при максимално допустима 50 км/час за населено място. Скоростта била засечена от свидетелите Г. Т. и Б. М. с техническо средство – радар „TR-4” сер. № 143, фиксиращ датата, скоростта и часа на засичане. След като М. К. бил спрян, проверяващите установили, че управлява автомобила с акт, чийто срок е изтекъл. За констатираните нарушения бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 84649 от 04.08.2011г. от мл. автоконтрольор Т. в присъствието на свидетеля при установяване на нарушението Б. М. за нарушение на чл. 21, ал. 1 и чл. 157, ал. 6 от ЗДвП. Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение е издадено процесното наказателно постановление № 84649 от 16.08.2011г. от зам.началник отдел „Пътна полиция” при

Столична дирекция на вътрешните работи. Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните по делото доказателства и въз основа на тях са изведени правни изводи, които настоящият касационен състав напълно споделя.

Съгласно чл.218, ал.1 и ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН предмет на касационната проверка са само посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, съдът следи служебно.

Правилно въззивната инстанция е констатирала, че актът за административно нарушение е издаден изцяло съгласно изискванията, посочени в чл. 42 от ЗАНН, както и че процесното наказателно постановление е законосъобразно, тъй като е издадено от материално компетентен орган, видно от представената Заповед № Из-1687/02.07.2010г. на министъра на вътрешните работи и не са допуснати съществени процесуални нарушения. И в двата акта подробно са описани обстоятелствата, при които е извършено деянието, представляващо административно нарушение. Точно са посочени мястото, времето, начинът на извършване на нарушението.

Настоящата съдебна инстанция споделя изводите на въззивния съд, че наказателното постановление в частта, в която касаторът е наказан с административно наказание: „глоба“ в размер на 10 лева за извършено нарушение по чл. 157, ал. 6 от ЗДвП е незаконно и следва да бъде отменено. Допуснато е нарушение на чл. 57, т.6 от ЗАНН, не е посочена нарушената правна норма, доколкото чл. 157, ал. 6 от ЗДвП не предписва правило за поведение до определен субект, адресат на разпоредбата, нито съдържа състав на административно нарушение.

Съдебното решение е правилно и в частта, в която е потвърдено наказателното постановление. За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост и правилно е установил фактическата обстановка. Обосновано е приел, че е спазено изискването на чл. 42, т. 5 ЗАНН и е посочена законовата разпоредба, която е нарушена, както и безспорно е установено извършеното нарушение въз основа доказателствата, съдържащи се в административно- наказателната преписка. В тази връзка, доводите на касатора за съществени процесуални нарушения при издаване на наказателното постановление се явяват неоснователни. От доказателствата по делото се установява, че издаденото въз основа на акта за установяване на административно нарушение наказателно постановление отговаря на изискванията на чл. 52-58 ЗАНН.

СРС е изпълнил служебното си задължение да събере доказателства за проверка на изложените в акта и наказателното постановление факти, като е приобщил към делото по надлежния процесуален ред относимите гласни доказателства, на базата, на които е постановил законосъобразен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила.

Относно довода за изтекла абсолютна погасителна давност на касатора, следва да се отбележи, че по силата на чл. 80, ал. 3 от НК в редакцията към датата на извършване на нарушението, наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на 3 години. В процесния случай административно - наказателното производство е било образувано преди да изтече този срок. Разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК регламентира, че независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока предвиден в предходния член,

тоест абсолютната погасителна давност ще изтече след 4,5 години, а не след 1 година, както твърди касаторът в жалбата си.

По всички гореизложени съображения не са налице основания за отмяна на решението на СРС, касационната жалба е неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XIV-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВА В СИЛА решение от 04.04.2013г. на СРС, наказателно отделение, 94 - ти състав, постановено по н.а.х.д. № 14312 по описа на съда за 2012 година.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.